

Oktober,2002-10-2002 Nacht 13-14 oktober, 00.00 uur, EO Cascade, interv.SOF,radio

Ruiru, Kenia Binnenkort, op zaterdagmorgen bij EO radio is de CD te horen

Jambo nieuwsbrieflezers.

Zes weken was ik in Nederland voor promotie, gezondheid en vakantie, nu ben ik ,

"Terug van weggeweest."

Kinderen rennen de klaslokalen uit en vliegen me om de hals, ik ben verbaast dat dit zomaar mag want de leraren zijn streng. Ik ga even bij alle klassen langs om "jambo" te zeggen en als laatste arriveer ik in de "peuter klas", de peuters doen net een middag dutje en ik wil ze rustig laten slapen. De peuterjuf zegt dat ik dat niet kan maken, "Thara ", zegt ze, Thara wacht al de hele ochtend op jou en wilde niet slapen voor hij jou had gezien maar omdat het zolang duurde heb ik beloofd hem te wekken als je kwam". Ik maak het kereltje voorzichtig wakker en op zijn nog versufte gezichtje verschijnt een enorme lach en dan dut ie weer verder.

Mijn huisje had ik opgezegd omdat het punt 1 een tijdelijk huis zou zijn en punt 2 omdat twee maanden huur voor uit betalen gewoon teveel was.

Mijn nieuwe onderkomen zou voorlopig worden het vrijwilligers huisje in het weeshuis.

Bij het huisje aangekomen werd ik opnieuw verrast; Een groot papier op de deur met de woorden "Karibu nyumbani, we love you"(Welkom thuis (Swahili) we houden van je (Engels) . Behalve de onderwijzers, die natuurlijk in de les waren stonden alle personeelsleden in het vrijwilligershuisje, allemaal blij.

Het huisje was ingericht, mijn kleding lag in de kast, een schilderij gemaakt door mijn moeder aan de wand en zo meer persoonlijke dingen.

Natuurlijk moest er veel bijgepraat worden en aangezien hier geen schokkende maar alleen maar goede en grappige dingen waren gebeurd was dat ook een leuk moment.

De kinderen komen uit school.

"Now Ria, come and sit down and tell us every thing from you're journey to Holland.

Who did you see what did you eat ?"

How are all ex volunteers doing, did you see them?"

Vertaling: "Nu, Ria kom en ga zitten en vertel ons alles van je reis naar Nederland. Wie zag je en wat heb je gegeten.

Hoe is het met de ex vrijwilligers en heb je ze gezien?"

Zo waren er nog wel 100 vragen!

Ineens zegt Eustace, 1 van de kleine jongetjes: " Ria killed a python!"

Hij wees naar mijn laarzen en ik moest lachen, in Nederland heb ik van die laarzen gekocht van nep slangenleer. Ik had gewoon nieuwe schoenen nodig en was niet al te kieskeurig met het uitzoeken maar de laarzen zijn een groot succes hier. Alle kinderen hebben de laarzen aangeraakt, geaaid en bestudeerd .

De kinderen vertelden mij die avond ook honderd uit over wat zij hadden meegemaakt.

Zo waren ze een dag mee uit genomen door BOC gas bedrijf wat ze fantastisch vonden.

(BOC gas doet jaarlijks iets met de kinderen , vorig jaar hebben ze hier in het weeshuis zelf een leuke dag georganiseerd voor de kinderen).

Mijn waakhonden waren allen op het weeshuis gedurende mijn tijd in Nederland en ook hierover konden de kinderen het nodige vertellen. Zo had 1 hond puppies gekregen, een andere had drie van onze kippen op gegeten, een buurthond dood gemaakt en een geit aangevallen. Ze hadden ook gezien dat een mannetjes hond en een vrouwtjes hond aan het paren waren en dat was natuurlijk een heleboel gelag en gegniffel.

Uitgeput, en met heel veel tekeningen en brieven kwam ik die avond in het vrijwilligershuisje terug maar wel heel gelukkig .

Na deze dag begon het werk weer , door mijn tijd in Nederland kon ik gelukkig vrolijk beginnen.

Eerst bespreking met de kantoor staf.

De cd's die ik mee had naar Nederland waren allemaal verkocht, even als kalenders en T shirts.

De opbrengst bracht verbazing op de gezichten hier, een financiële injectie waar we om stonden te springen.

Geld voor schoenen en ondergoed en sokken voor al de kinderen van Spirit of Faith.

(De sociaal werker en de secretaresse hebben hun vrije zaterdag opgeofferd om alle schoenen uit te zoeken, ze boden het zelf aan omdat ze gewoon heel blij waren en het zo snel mogelijk wilden regelen.)

Al die schoenen in kantoor, de secretaresse Patricia, die zelf is opgegroeid in het weeshuis bleef er maar naar kijken en ze steeds weer op volgorde zetten van klein naar groot en mompelde dan : "This never happend before, all good leather black schoes for all the kids ".

Vertaling: "Dit is nooit eerder gebeurt allemaal goeie leren zwarte schoenen voor al de kinderen."

Natuurlijk krijgen we wel eens donaties maar wat nu inderdaad speciaal was is dat we de maten van de kinderen konden opnemen en schoenen konden kopen die ze ook kunnen dragen onder hun school uniform. Op alle scholen hier is het dragen van zwarte schoenen verplicht, kinderen die hier naar school gaan van buiten het weeshuis houden zich daaraan, de weeskinderen niet, kon gewoon simpelweg niet.

Nu dus, goede kwaliteit zwarte leren schoenen voor iedereen.

Voor iedereen was er een paar sokken en een onderbroekje. Voor de kleinsten Moses en Mary zelfs 5 onderbroekjes en voor de grotere meisjes 2 onderbroekjes. (Grotere meisjes hebben soms iets meer behoefte aan ondergoed en ik neem aan dat ik dat niet hoeft uit te leggen, evenzo Moses en Mary, jullie snappen wel waarom ze 5 onderbroekjes nodig hebben)

Een bijzondere ontmoeting in Nederland maakte dat ik ook geld kreeg voor een zeer speciaal kado. Korte uitleg: Ik ontmoette mensen in Nederland wiens dochter een jaar geleden is overleden aan een hartstilstand, de dochter was 14 jaar. Een heel triest verhaal. De ouders van het meisje wilden graag dat ik haar spaargeld ging besteden aan de weeskinderen omdat dat zeker de wens van de dochter zou zijn geweest. Er is nagedacht en gepraat want het zou natuurlijk mooi zijn als dit geld een blijvende plek zou krijgen en echt een plek bij de kinderen zelf. Ik wist dat de kinderen heel graag een tv willen hebben, we hadden al eentje maar die stoorde behoorlijk en was zwart wit, je wist door het geluid dat er een doelpunt was en niet door het beeld tijdens de voetbalwedstrijden. Er is dus besloten tot een kleuren tv en die ben ik gaan kopen, een gloednieuwe (dat is al uniek hier) moderne platbeeld tv!

Zaterdagavond, de vooravond van de dag dat het een jaar geleden is dat het meisje is overleden, ik ben nog geen week terug in het weeshuis.

Ik zeg tegen een aantal kinderen dat er morgen in de kerk een verrassing komt voor hun.

Natuurlijk zijn ze erg nieuwsgierig en ik vraag hun wat willen jullie het liefste hebben en er volgt een antwoord dat ik had kunnen weten ondertussen "schoenen"(de schoenen zouden ze die maandag krijgen maar dat wisten ze toen nog niet.) Het was niet het goede antwoord en ze probeerden door te raden en alle opsommingen waren erg primair zoals ondergoed en schoenen.

Zondag, de dienst.

Het gezang begint net als anders om 10.00 in de morgen en alle kinderen scharen zich naar de eetzaal waar de dienst is.

Ik vertel hun iets over hoe fijn ik het vind weer terug te zijn en vertel ook iets over Nederland natuurlijk en dan vertel ik over het meisje dat is overleden , precies een jaar geleden.

Het is muisstil, stiller dan ik had kunnen verwachten want de kinderen zouden druk moeten zijn in afwachting van hun verrassing die al achter mij klaar stond in een doos met een deken erover. Ik vertelde over kinderen en spaargeld, hebben de kinderen in het weeshuis niet, dus ik vertelde over "krantenwijkjes"bijvoorbeeld. Ik vertelde dat ik het geld van dit meisje via haar ouders had gekregen om er iets voor te kopen voor de Spirit of Faith kinderen en dat we iets wilden kopen dat echt voor de kinderen zelf was, niet nuttig in de zin van eten en kleding maar echt iets voor de kinderen zelf, de verbazing op de gezichten van de kinderen steeg want eten en kleding is toch iets voor hun zelf?! Ik haalde de doek van de doos en zei: "Het is een kleuren tv voor jullie."Ineens was de zo stille ruimte vervuld van applaus een ontroerend applaus.

Geen gejoel geen gegil maar een applaus.

Deze kinderen weten heel goed dat dood betekent dat iemand er niet meer is voor jou.

Al deze kinderen zijn geconfronteerd geweest met de dood anders zaten ze nu niet in het weeshuis. Heel goed begrepen deze kinderen dat dit een echt bijzonder cadeau was.

De tv vonden ze natuurlijk het einde en deze heeft die dag ook continu aangestaan. (Normaal is het een paar uur per week). Prachtig, die kleuren, het beeld, geen storing , het goede geluid, ze zijn er erg blij mee.

Ook kwamen later de vragen, bv"Is ze dood gegaan in haar slaap?"

Opmerkingen tijdens gesprekken : "Ria als ik later rijk ben, dan haal ik jou op met mijn auto en dan neem ik jou een dag mee uit, als ik tenminste "later"mee maak".

De week daaropvolgend had ik nog vele dingen te vertellen aan de kinderen.

Een aantal had een sponsor en dergelijke boodschappen aan kinderen geeft altijd veel vreugde. Het geld is voor hun niet iets wat ze zien maar wat voor hun echt belangrijk is, is dat er blijkbaar iemand is in de wereld die hun belangrijk vindt.

Cadeautjes bracht ik mee van sponsor ouders, foto's van ex bezoekers voor de kinderen, te gek vonden ze het allemaal.

Dan de kinderen die naar de middelbare school gaan in Februari 2003, het is een grote groep en iedereen zag er hier tegen op om hiervoor sponsors te vinden en iedereen dacht dat het niet zou lukken. Het is ook nog niet gelukt maar ik kon enkele kinderen wel meedelen dat ze een middelbare school sponsor hebben zodra ze naar de middelbare school gaan, letterlijk wordt er gesprongen en gedanst bij zulke berichten.

Dan waren er cadeautjes voor groepen kinderen, zo heeft een lagere school in Leeuwarden allemaal boekjes gemaakt voor de kleine kinderen van Spirit of Faith, boekjes die leuk waren ingepakt met zelf versierd en gekleurd pakpapier. De boekjes leren de kleintjes tellen in het Engels.

Petten voor de jongetjes, zakdoekjes voor alle kinderen, met andere woorden er was zoveel goeds de afgelopen twee weken.

Ik woon nu nog steeds in het weeshuis zelf , wat mij echt heel goed bevalt.

Heerlijk vindt ik het om dicht bij het personeel en de kinderen te zijn.

Na het avond eten krijgen de hogere klassen huiswerk begeleiding, de kleintjes zijn vrij.

Met hun speel ik dan als ik ten minste de tijd heb. De kinderen zingen dan , staan in de kring en doen allerhande zangspelletjes en lachen zich helemaal slap als ik aan de beurt ben.

Vaak is het zingen in Swahili, dan weet ik niet altijd waar het over gaat en heb ik dus ook geen idee wat ik moet doen. Soms is het Engels en dan moet de gekozen om de kring huppelen en dan in het midden dansen, als ik dat doe is dat natuurlijk in hun ogen heel lachwekkend.

Gisteren had ik trouwens bij een spel bijna gewonnen, dat vond iedereen echt spannend.

Ik zal uitleggen hoe het spel ging:

Een persoon is Mattheus en een andere Marcus en die staan bij de poort bij de hemel/hel.

Mattheus heet eigenlijk Lena maar dat moet je vergeten en Marcus heet eigenlijk Martha maar ook dat moet je vergeten.

Je slaat 2 keer op je dijen en roept je eigen naam en dan klap je 2 keer in je handen en ondertussen roep je de naam van een ander.De ander moet dan en roept dan twee keer zijn eigen naam terwijl iedereen op zijn eigen dijen slaat en dan noemt diegene een andere naam.

Bij een fout ga je naar de hel, m.a.w. je doet niet meer mee in het spel.

Het gevaar hier is dat je even niet door hebt dat je aan de beurt bent of een naam roept van iemand die al in "de hel"zit of dat je Mattheus of Marcus aan spreekt met hun gewone naam.

Zo zijn er nog zoveel spelletjes die de kinderen doen en ter plekke verzinnen.

De jongste, Mary, nu zo'n twee en een half. Praten kan ze eigenlijk nog niet maar ze is graag bij de avond taferelen aanwezig en klapt heftig in haar handen. Af en toe valt ze languit in het zand door het wilde gedoe van anderen ze is dan verbaast of huilt even maar snel heeft altijd iemand haar even op de arm en maakt haar gezicht weer vrij van stof en dan staat ze er weer tussen, voor of wat ook maar.

Voor het slapen gaan zit ik nog even met Mary een paar kinderen en "mama's"rondom het vuur in de keuken.

"Ria, ria , Mary Mary,"klinkt het uit Mary's mond, iedereen moet lachen. Klein als ze is blijft blijkbaar het deuntje

hangen in haar hoofdje.

Onder begeleiding van alle jongetjes kom ik ook die zondag avond weer veilig terug in het vrijwilligershuisje.

Nog veel meer zou ik kunnen vertellen maar de brief is alweer lang genoeg.

Ik wil alleen nog wat praktische zaken opschrijven.

In Nederland kreeg ik een aantal veel voorkomende vragen, aan de hand daarvan een lijstje:

1. Ria hoe vinden we jou banknr, Oke, hier komt ie, 32.09.53.580 Rabobank Sassenheim. Stichting Weeskinderen Kenia
t.v. Ria Fennema (Jan Kruize die mijn website maakt heeft dit onlangs ook duidelijker in beeld gebracht.

2. Voor 5 kinderen worden nog highschool sponsors gezocht, 600 Euro per jaar, 5 jaar lang.

3. Kinderen die highschool dit jaar gaan verlaten, het is vergelijkbaar met een middelbare school in Nederland en vele kinderen kunnen meer en we hopen dus op een beroepsopleiding.'

De beroeps opleidingen kosten geld, we hebben : muziekschool, journalistiek, buschauffeur, stewardess, management opleiding , computercursus etc.

Wilt u bij belangstelling voor sponsoring of deel sponsoring dit door geven aan mij aub.

Leuke weet dingetjes

Binnenkort zal op zaterdag morgen de cd van de kinderen te beluisteren zijn op de radio in Nederland bij de EO.

Zondag nacht a.s., 13 op 14 oktober om 00.00 uur bij het EO programma Cascade een interview met mij van een uur met tussendoor muziek van de CD van de kinderen.

De website www.riafennema.nl zal zeer binnenkort uitgerust zijn met een link naar een safari site. Spirit of Faith is namelijk een nieuwe tak begonnen om inkomsten te genereren en dat is een Spirit of Faith Tours and Safari's .

Onze eerste safari zal plaatsvinden deze week.

De muziek CD is te bestellen voor 15 Euro (excl verzendkosten want die weet ik niet) via de website

www.riafennema.nl en www.weeskinderenkenia.nl

Of rechtstreeks via Fesmed@hotmail.com dat is voor de mensen in het noorden van het land of thijs.vandenheuvel@freeler.nl.

Nou dat was een lange berichtgeving van mij, en dat mocht ook wel want ik had even op me laten wachten. Een bericht na een verblijf van 6 weken in Nederland.

Kwaheri (**Tot ziens in Swahili Ria Fennema**